

at gøre. Men deraf følger, at vi maa indrette os paa Selvhjælp. De Laanemarke-der, vi tidligere har haft Adgang til, Tyskland, Frankrig og England, har vistnok travlt nok med sig selv; jeg tror ikke, de er indrettede paa at yde os Laan. Derfor maa vi vist indrette os paa at kunne stole paa os selv og indrette os paa, at vore egne Hjælpekilder kan slaa til til ogsaa at fremme det, der er fornødent i de kommende Aar. Og det tror jeg er gør ligt. Jeg tror, vi er paa en sund Bund endnu, og selv om det skal ske med ret betydelige Skatter, baade Stats- og kommunale Skatter, tror jeg alligevel, det kan lade sig gøre. Paa den anden Side vil jeg minde om et lille jævnt Ord, som den højtærede Handelsminister fremkom med en Gang i Sommer — jeg husker ikke ved hvilken Lejlighed. Han sagde nogle ganske jævne Ord, som jeg bed godt Mærke i, og som jeg tror, han har fuldkommen Ret i. Han sagde: Vi kan ikke dele mere, end vi har. Det er ikke nogen vidtløftig økonomisk Grund-sætning, han der nævner: Vi kan ikke dele mere, end vi har, men jeg har en stærk Følelse af, at der er en Del Men-nesker i vort Land, der har faaet den Opfattelse, at det bare gælder om at kradse til sig, der er nok at tage af, det gælder blot om at faa fat i det hver for sig. Der er det, jeg mener, at Handels-ministeren har sagt et godt Ord overfor den Tankegang, da han sagde: Vi kan ikke dele mere, end vi har. Det er, som sagt, en Sandhed, der ikke har faaet nogen meget indviklet Form, den kan enhver faa fat i, men det er en Sandhed, som det er min Overbevisning, at vi i Løbet af et Aars Tid vil komme til at nemme paa den Maade, som nu Livet en Gang kan lære Mennesker at tage ved Lære, naar det kniber. Og det kommer deraf, at vi har ladet lidt haant i de senere Aar om de jævne, simple, økonomiske Grund-sætninger.

Da nu det ærede Medlem for Esbjerg-Kredsen (Sundbo) var saa bibelstærk, og det ærede Medlem for Bogense-Kredsen (Gunnar Fog-Petersen) endogsaa kom med Salmevers her om, hvor højt hans Sans turde sno sig, maa det maaske ogsaa være mig tilladt at hente et Par økonomiske Grund-sætninger fra den ikke ubekendte gamle Bog. Der er en gammel Vismand, der har sagt: Giv mig ikke Armod, og giv mig ikke Rigdom, men uddel til mig mit beskikkede Brød. Og en anden Vismand har sagt noget saadant som, at den, der

ikke vil arbejde, heller ikke bør have Føden. Derved tænker jeg naturligvis ikke paa saadanne Folk, som det ærede 19de Medlem for Hovedstaden (Helga Larsen) talte om, de gamle og de svage, thi de skal selvfølgelig have Føden, naar de ikke har Arbejds-øvnen. Men ellers er det en god Grund-sætning, at til en Mund hører der et Par Hænder, og til en Mund, der fortærer, hører der en Virksomhed, som kan bringe Ernæring. Det er en jævn økonomisk Grund-sætning, som nok skal vise sig at holde Stik, thi disse gamle Sætninger, som har staaet, maaske med lidt skiftende Styrke, men alligevel har staaet de mange Aarhundreder ud, holder ogsaa nok den lille Dravat ud, som vor Tids økono-miske Betragtninger vil berede dem.

Der er endnu en lille Sætning, jeg vil nævne. Det er den om Guds frygt med Nøjsomhed, der er en stor Vinding. Det er Sætninger, som jeg kan tænke mig ikke lyder alt for godt i enkeltes Øren, men jeg tror, de er ganske sunde, og jeg tror ogsaa, det har sin Betydning, at de kommer med de mange Aarhundreders Hævd bag sig. Og det er det, jeg mener, at der er ingenting i Vejen med Landets Evne til at bære os gennem den kommende Tid. Der er ingenting i Vejen for, at den Natur, som skænker os vore Rigdomme, dels fra Marken, dels bearbejdede, ogsaa i den kommende Tid kan hjælpe os gennem Vanskelighederne. Men Forudsætningen er den, at vi mindes den højtærede Handelsministers Ord, at der er en Grænse for det, vi har at dele, og vi skal hjælpes ad med at faa det frem, som Naturen og Arbejdet i Fællesskab kan skabe.

Jeg vil gerne her komme ind paa en Sidebetragtning. Det var for længere Tid tilbage Skik at tage Æstetikken i Poli-tikkens Tjeneste. Ældre Medlemmer vil erindre, at i 80erne og 90erne skete det ofte. Jeg vil her minde om — jeg tror, at det er paa Tide —, at der var en dansk Forfatter, som var inde paa en Betragtning over, hvordan der skulde komme en Guldalder her paa Jorden eller vel ganske særlig her i vort Land. Denne danske Forfatter lader sin Hovedperson sige til sin Ven: „Fatter De da ikke, at den Dag, Menneskeheden frit kan juble: Der er ingen Gud!; den Dag skabes der som med et Trylleslag en ny Himmel og en ny Jord. Da bliver vi fri for det truende Spejderøje. Den store Kærlighedsstrøm, der nu stiger op til Gud, vil saa bøje sig hen over Jorden, og saa kommer der en Guldalder med Kærlighed,